

listopadu 1784 č. 360 sb. z. s.). V tom směru zjistil však první soud, že žalobci přijali žalovanou do bytu za mytí podlahy, praní prádla, nosení vody, pomoc v zahrádce, tedy za služby, jež jim konati měla, když pak jim žalovaná přestala služby konati a chtěla dáti za byt 25 Kč, nepřijala jich žalobkyně, by nenastal nájemní poměr. Dále zjistil první soud, že žalobci při poskytnutí komůrky k bydlení neměli úmyslu komůrku pronajmouti a že nebylo u nich vůle smlouvu nájemní uzavírat, jak připouští i dovolání a to prý z důvodu, by se vyhnuli předpisům zákona o ochraně nájemníků. Toto zjištění převzal i soud odvolací prohlásiv, že není zde důvodu nesprávného ocenění důkazů. Z toho vidno, že převládajícím důvodem sjednání sporné smlouvy mezi stranami rozepře bylo získání a zpeněžení pracovní síly žalované ve prospěch žalobců a nikoli poskytnutí a získání bytu pro žalovanou. Šlo tedy o smlouvu služební a nikoli nájemní, jak správně po právní stránce posoudily nižší soudy (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 6586.

Žaloby podle §§ 35—37 ex. ř. nejsou prázdninovými věcmi ve smyslu Šu 223, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1926, R I 1077/26.)

Žalobu o zrušení exekuce vyklizením procesní soud prvního stupně zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání žalobců proto, že prý jde o věc prázdninovou a že odvolání bylo podáno až dne 31. srpna 1926, ač rozsudek prvního soudu byl žalobci doručen dne 31. července 1926.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k odmítacímu důvodu, jehož použil, jednal o odvolání podle zákona.

Důvody:

Odvolací soud odmítl žalobcův odvolání proto, že prý jde o věc prázdninovou a že odvolání bylo podáno až 31. srpna 1926, ačkoliv rozsudek prvního soudu byl doručen dne 31. července 1926. Rekurs žalobcův jest oprávněn. Ať již jde o žalobu podle Šu 35 ex. ř. (námitky proti nároku), nebo podle Šu 36 čís. 3 ex. ř. (námitky proti povolení exekuce), nejde o věc prázdninovou podle Šu 223 druhý odstavec c. ř. s. Tento předpis má na mysli jen exekuční řízení v užším smyslu, čítajíc k němu i jednání o rozvrhu nejvyššího podání, ale nikoliv spory, které sice vznikly za exekučního řízení a z jeho podnětu, avšak pro jejich provedení není v exekučním řádě předpisů, takže i pro ně platí předpisy civilního řádu soudního. Takové spory liší se od jiných sporů jen potud, že pro ně v exekučním řádu jest stanovena přesně příslušnost (§§ 17, 35 druhý odstavec, § 36 předposlední odstavec, § 37 třetí odstavec a k tomu § 51 ex. ř.) a u některých z nich také předpoklady a obsah nároku (§ 35

prvý odstavec, § 36 první odstavec, § 37 první odstavec ex. ř.), ale jinak zůstávají rozepřemi úplně samostatnými. Protože v tomto případě není vymáhán nárok peněžitý, nýbrž nárok na vyklizení věci nemovité (§ 349 ex. ř.) a protože žalobce ocenil si podle §u 56 druhý odstavec j. n. předmět sporu na 5.000 Kč, tedy daleko přes meze bagatelní a nemá tu místa předpis §u 224 čís. 7 c. ř. s., začala odvolací lhůta běžeti až po skončení soudních prázdnin (§ 225 první odstavec c. ř. s.), takže odvolání bylo podáno včas a neprávem je odvolací soud pro opožděnost odmítl.

Čís. 6587.

Zrušení správní exekuce z důvodů §§ 250—252 ex. ř. lze se domáhati jen u správních úřadů.

Zrušovací důvod §u 39 čís. 2 ex. ř. lze uplatňovati pouze návrhem.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1926, R I 1102/26.)

Žalobce, jehož pokladna byla zabavena politickou exekucí, vedenou berním úřadem k vydobytí daňové pohledávky, domáhal se proti československému eráru určení, že potřebuje pokladny k osobnímu výkonu své živnosti, že proto jest pokladna vyloučena z exekuce a že jest exekuci na pokladnu zrušiti. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek pro zmatečnost a odmítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Platný exekuční řád upravuje toliko soudní exekuci, kdežto pro exekuci správní (politickou) platí zvláštní předpisy. Tomu nasvědčuje znění exekučního řádu vůbec a zejména čl. III. uvoz. zák., jenž zachovává tyto zvláštní předpisy výslovně v platnosti. Nařizuje-li tedy § 39 čís. 2 ex. ř. zrušení exekuce na věci, které jsou z exekuce vyňaty podle platných předpisů (§ 250 až 252 ex. ř.), mohou o tom rozhodnouti soudy toliko tehdy, jde-li o exekuci soudní. Plyne to zřetelně také z ustanovení druhé věty, odstavce druhého čl. III. uv. zák. k ex. ř., jež praví, že otázku, zda a pokud ve správním řízení exekučním dlužník nebo jiná osoba může pořadem práva odporovati nároku nebo pohledávce nebo vznésti pořadem práva odpor proti exekuci, jest posuzovati podle zvláštních předpisů o tom platných. Takových předpisů tu není. Neprávem poukazuje stěžovatel na nařízení bývalého ministerstva financí a vnitra ze dne 2. prosince 1901, čís. 77.347, čís. 195 věst. min. fin. (str. 8 věst. min. sprav. z r. 1902), upozorňující na závaznost předpisů §§ 250 až 252 ex. ř. též pro exekuční řízení administrativní. Z něho plyne pravý opak. Právě, že p o l i t i c k é ú ř a d y j s o u p o v i n n y dbáti, by přesně bylo šetřeno těchto předpisů. Pro názor stěžovatelův svědčí ovšem Neumannův komentář (II. vyd. k § 250 a 251 ex. ř.). Avšak jeho mínění je založeno toliko na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni